

Шездесет пет хиљада примерака књиге оптужби против златног телета, лажи и превара, под називом Свет по К., продато је првог дана објављивања, 4. фебруара, и сто шест хиљада отишло је два дана касније. Тираж се спрема да достигне цифру до пет стотина хиљада! Говори ли ово нешто о популарности тренутног Саркозијевог министра спољних послова, који је Србима добро познат мучне две деценије?

Часопис Маријана први је скренуо пажњу на још један скандал у друштву које је навикло на скандале од времена маркизе де Севиње. У друштву све даљем од Бога, а све ближе прабини, како би рекао Т. С. Елиот. Пукло је пред очима просечног Француза откриће бестидности материјалистичког муља фарисеја, оних који су сами себе овенчали да би све злато овог света отопили у статуу златног телета и касније је узјахали, а народ варали обећањем да ће му поделити млеко. То је свет превараната, барона Минхаузена, лажних Димитрија, Шћепана Малих, свет зноја милиона смртника и робова, свет свилених рукавица које купе доларе после намештеног банкарског рулета, свет фарисеја и мртвих душа, свет никоговића и наказа. Свет протува због којих се дигоше прво „безгађаши“ Француске револуције, па „бескошуљаши“ аргентинске револуције, до данашњих „бесципелаша“, који гађају ципелама.

Како другачије описати оног који за сепаратић о „реформи здравства“ у Габону пуном деце заражене сидом властима те исте земље наплати 4,6 милиона евра? Африка-Степ, Имедиа, Консалтинг БК (Бернар Кушнер)

... чинили су дуго овакав криминал без граница. „Данас када ступам у заједницу лекара... заклинѐм се да ћу лечити људе без обзира на расу, веру, идеологију“, морало је некада да се изговори. Лечиће, наравно, али цене ће бити драстично различите. Поробљено племе дочекивало га је увек игром и песмом. Бирманија, Конго, Габон, читава Африка, што црња то боље, свуда је варао Минхаузен заједно са својим побратимима, човек који је као дубоки „левичар“ табор социјалисткиње Сеголен Ројал напустио на дан саопштавања изборних резултата и прескочио у Саркозијев табор да би спречио да на његово место дође неки нови Жан-Пјер Шевенман, или бивши премијер Де Вилпен. Јер, у чему је уопште разлика, од левог ка десном, од десног ка левом? Важан је он, Кушнер сам и његова промоција, његово напудерисано лице, његова лакирана коса, његова незрела љубав према камерама, његов инфантни нарцизам и његов „хуманитарни стајлинг“. Мисионар Уједињених нација, лекар који је

прогрмљао Хипократову заклетву, прототип циника против којих је писао лекар и писац Луис Ф. Селин, али и Достојевски. Друго није важно. Претрчавај сине избрани где хоћеш, само држи кесу с доларима испод мишке, кесу хуманитарног безграничја и безграничне хуманитарне пљачке! Нека поцркају сви ти црнци, ионако твоја реформа здравства неће ништа спасти, али нека знају они да ти вредиш таман толико колико и златна статуа!

Ко је Пјер Пеан?

„Нико није Пјер Пеан. Битанга, дрски и мизерни ситни кепец, антисемита и ревизиониста“, истиче публициста Бернар Анри Леви, бранећи друга Бернара Кушнера. А брани га ових дана и Хилари Клинтон. Леви још наводи да Пеан не види величину Кушнерове мисије и доброте, па је себи допустио да у некој књизи шкраба против овог „великана“.

У Француској постоји свега неколико новинара који се озбиљно баве истраживачким новинарством. Међу њима су Жак Мерлино, Роже Фалиго, Тјери Месијан, Пјер Пеан... Доживео је тако Пјер Пеан, један од најхрабријих новинара, који се намучио да народу покаже ко га пљачка и убогаљује, да га „милијардер филозоф“ прогласи за „кепеца“, а да Саркози затражи чак и да му суде. Већ је било једно суђење. Државни секретар Жан-Мари Бокел прозвао је француског министра спољних послова због сукоба интереса и Саркози га је сменио истог тренутка. Неће ваљда ти кепеци брбљати по Француској и рушити њене великане!

А „кепец“ Пјер Пеан написао је двадесетак књига: Француска младост о десној фази Франсоа Митерана, књигу о афери са дијамантима које је ханибал Бедел Бокаса поклатио Жискару Дестену, потом књигу о свим „афричким аферама“ хуманитарца Кушнера и његове екипе, књигу о афери експлозије авиона француске компаније УТА у Сахари, у којој је погинуло 170 људи, а за удес је неправедно оптужен пуковник Гадафи, књигу

Црни подивљали, а бели лажови

о француској политици у Руанди, односно о сукобу Француза и Американаца у Африци. Писао је о Жаку Фокару, Де Головом вођи из сенке свих обавештајних француских служби, и, најзад, најновији бестселер Свет по К.

Могуће је да му је неке податке дотурио и бивши премијер Вилпен, бесан због Саркозијевог покушаја да га одстрани из политике. Вилпен је успео да преживи, а можда ће се и вратити у политику. Овај човек, чија је бриљантна књига политичких

есеја преведена на српски језик, имао би, свакако, много разлога да помогне у обелодањивању чињеница против Кушнера и Саркозијевих завереника. Пјер Пеан је од почетка имао слуха за српске оптужбе на рачун „кушнеризма и безграничја“.

Нови милионски уговор: Кушнер – Сачи и Сачи – Тачи

Пре неколико година, давно пре појављивања књиге Карле дел Понте, ми, Срби из две организације у Француској изразили смо сумњу да су Бернару Кушнеру, док је био на челу УНМИК-а, били познати најстрашнији детаљи о трговини људским органима на Косову и тражили смо његову оставку. Ако и није учествовао у томе, крив је због чињенице да је све знао и да није помогао. Крив је за ћутање, за прикривање, за пасивно асистирање, за морални мук.

У Србији се ових дана пише о новој књизи оптужби на рачун Бернара Кушнера. Медији у Србији су објавили оно најбитније, јер су наши дописници у Паризу пратили француску телевизију, па су послали сажетке онога што су могли да чују. Оно најважније ипак нико није саопштио. Мало ко зна да је вишегодишња дијабололизација Срба у Паризу деведесетих година, у оквиру које су лепљени плакати који су нас приказивали као нацисте и управнике гасних комора у току ратова на Балкану, рађена у копродукцији „Бернар Кушнер – Сачи и Сачи“ (британска фирма, која је у конфузном Београду имала добродошлицу). За овакве дифамације утрошила је та фирма 500 милиона тадашњих француских франака. Када смо ондашњем српском режиму саветовали да ангажује адвоката Жака Вержеса који је био спреман да бесплатно заступа барем ону невину страну српског народа, схватили смо да у Србији нико није знао ко је Жак Вержес. И тако је све потонуло у бездан.

Међутим, ни данас, у слободном српском, глобалном новинарском шару нико не говори оно најважније. Сви су ових дана писали о бестселеру Пјера Пеана, али нико није рекао да је стари двојац „Кушнер – Сачи и Сачи“ и данас жив. Преобраћена, „Кушнер – Сачи и Сачи“ компанија изабрана је пре неколико дана од „косовске владе“ и Хашима Тачија лично, прве младалачке љубави Бернара Кушнера док је као члан француске комунистичке партије био задужен за албанске комунисте, да промовише „независну државу Косово“ у свету. Потписали су уговор вредан 8,6 милиона швајцарских франака! Кушнерова љубав према Албанцима очигледно не јењава, а „косовска влада“ је према Кушнеру веома великодушна. Уосталом, новац није тешко зарађен, а и има га довољно. Путеви новца су племенитом Кушнеру добро знани: уновчени органи српских несрећника и романтична поља мака. Па нека неко после каже да се доктор Кушнер у посао не разуме и да није великан хуманитарног лекарског безграничја.

Цена истине у Саркозијевој Француској

Пише: Мила Алечковић-Николић
уторак, 24 фебруар 2009 21:54
